

PRINTZ NÓRA

Tűsarok

Gurul, gurul, gurul, és BMMM! Fehér bábuk hevernek szana-széjjel, majd egy szempillantás alatt elnyeli őket a „kuglievő masina”. Hatalmas éljenezések, pacsik repkednek, a padlóra fröccsen a sör. Remek! Most rohanhatok, hogy négykézláb, elnézésért esedezve körbenyaldossam a lábak között a padlót. Nem, inkább várok vele zárásig. Akkor amúgy is sokkal izgalmasabb, amikor a habpacákba már beleszáradt a kosz, ragacsos minden és már jól átvette a szagokat a parketta. No meg nem utolsó sorban kevésbé megalázó egy üres teremben, domestostól illatozva csúszni-mászni. Még csak 8 óra... de a fejem már szétmegy a hatalmas hahotázásoktól, füttyögésektől, a földetérő golyók csapódásától, meg attól a jellegzetes hangtól, amit akkor hallani, amikor ezek a márványszínű szörnyű kőlabdák végigsüvítenek a pályán, majd eltalálják a mit sem sejtve ácsorgó pirosgalléros bábukat. Sejtelmem sincs, hogy hogy bírom ki 11-ig. Elkezdek dobolni az ujjaimmal a már-már ízléstelenség határát feszegető türkizkék, csillámporos pulton, majd halk dúdolással, hümmögéssel egészítem ki a lenyűgöző zenei játékot.

– Khmm!

Valaki megzavarja a „koncertet”. Rémült tekintettel nézek fel a vastag, szarukeletes szemüvegem lencséi mögül. Egy pocakos, enyhén borostás, a köszönési technikáját tekintve úriembernek nem igazán mondható férfi áll a pult másik oldalán.

– Egy 43-as lesz!

Majd felém nyújt egy pár erősen kitaposott vászoncipőt. Amint elveszem tőle, megtörlí húsos kezét a halványzöld golfpólójában. Pár másodperc alatt elő is halászok neki egy neonszínben pompázó bowlingcipőt, és odatolom elé a pultra.

– Ez tiszta? – kérdezi, miközben vastag bőrredők jelennek meg az izzadságcseppektől fénylő homlokán.

– Tiszta. – Válaszolom meglepően higgadtan, mire a pocakos fazon felmarja a cipőket, és már el is tűnt. Felsőhajtok, majd betuszkolom a lábbeliket a kis sárga fakkok egyikébe. Végigmérem a viseltes cipőktől roskadozó polcokat. Ma is teltház van. Megfordulok, és egy kicsit bámulom a pult másik oldalán elterülő sokaságot. Az egyik kanapét fiatalok foglalják el, sört isznak borral és ötpercenként váltva egymást járnak ki az utcára cigarettázni. Mikor az egyikük nikotinnal átítatva visszatér, mindig hangosan kiabál: „Na, hogy állunk, hogy állunk?”. A másik pályán egy nagyobb baráti társaság játszik, 4-5 visongó, fel-alá rohangáló kisgyerekekkel. A nyugdíjasklub tagjai is itt töltik a péntek estéjüket, és persze a profik ma is a sarokban gyakorolnak, néha megvető pillantásokat szórva a többi társaságra. Ismét sóhajtok egyet, majd visszafordulok, és tovább méregetem a cipőket. Beletúrok a már kissé szegényes hajkoronámba, gyorsan megállapítom, hogy hajam kéne mosni, és közelebb lépek. Na, nézzük csak, mi a felhozatal! Van itt egy-két cipőpasztával tükörfé-

nyesre polírozott félcipő, egy fekete fűzős bakancs, aminek az orráról már lekopott a bőr, ezért kilátszik a nehéz acélbetét, egy magasszárú Dorkó, ami valaha fehér lehetett, de már a kosztól szürkés árnyalatokban pompázik, egy gumitalpú, sárga fűzős, rózsaszín masnis balerina, egy lila bokacsizma. Őket követik az apró gyerekcipők, majd itt van ugye az udvarias barátom viseltes vászonja, néhány színes sportcipő, ormótlan ortopéd és egy magassarkú. Egy igen kecses magassarkú. Szép, fényes lakkbőr. Piros. Tűzpiros. Szenvedélyesen piros. Nagyon vékony, magas sarka van, a talpa fekete. A bokához egy elegáns pánttal lehet rögzíteni, apró arany csattal. És már előttem is van a kép. Egy gyönyörű, vékony, enyhén barnított láb képe, amint a kecses bokája köré fonódó pántocskával egyensúlyoz a túsarkakon. Esetleg még harisnyát is visel. Áttetsző nylonharisnyát, aminek a hátulján fekete csík fut végig, ezzel még csábítóbbá varázsolva az amúgy is tökéletes virgácsokat. A cipő tulajdonosa, ez a NŐ biztos mindig miniruhát visel, ezzel még inkább felhívva a figyelmet végtelen lábaira. Vagy könnyű szoknyát, ami csak éppen sejtetni engedi a combok körvonalát. A dereka nagyon karcsú, ezért még feltűnőbbek dús keblei. Vállára göndör, mézszőke tincsek hullnak, a hidegebb estéken pedig csak egy selymekendőt terít törekeny karjaira. Az ajkai tűzpirosak, akár csak a kecses lábbelije. Szereti a jó könyveket és a finom borokat, amik mellé mindig szőlőt, sajtokat rágcsál apró gyöngy fogaival, otthon van a filmek világában. Gyönyörű bűgő hangja van. Csukott szemmel, elmélyülve hallgatja a bluest, pörgősebb dalokra pedig kacéran ringatja csípőjét. A vicceimen mindig jókat kuncog és elmélyülten hallgatja a sztorijaimat. Ha fáradtan érek haza, enyhén átsült steakkal vár, vagy behűtött sörrel. Az utcán mindig belémkarol, miközben halkan kopognak cipőjének apró, tűzpiros sarkai. Nagyon büszke rám, mindig dicsér, de ha én mondok rá egy-két szép szót, csak kislányosan elpirul, az arcát eltakarja hófehér kezeivel, majd legyint, hogy „ugyan már?”. Kis szerénykém! A munkahelyén is remekül helytáll, de természetesen otthon sosem dolgozik. Az a kevés kis idő csak az enyém. A házunkat tökéletesen rendben tartja, akár egy újság címlapjára is kerülhetne a tökéletes nappalink, ahol olyan sok kellemes estét töltünk el. A villanyt leoltjuk, csak egy apró kis hangulatlámpa ég, bekapcsoljuk, a tévét aztán először mindig én heveredek le a krémszínű bőrkanapéra, a sok-sok díszpárna közé, és várom. Majd finom illatok töltik meg a házat, és kisvártatva megjelenik Ő a selymeköntösében, egy finomságokkal megrakott tálcával, és odalejt a kanapéhoz. Hozzámbújik. Először csak egy halvány puszt nyom az arcomra. Megjegyzi, hogy milyen csábítóan borostás vagyok, és kapok még egy puszt. A kellemes, púderes parfümillat körüllegi. Végigsimítja a karomat és... Bamm bamm bamm! Hallom, ahogy valaki a cipőit csapkodja a pulthoz.

– Fiatalember maga a fülén ül? Hát ezért fizetik?

Megfordulok. Egy idős, hölgy hadonászik a levegőbe, a kezeiben egy-egy bowlingcipővel. A nagy heveségben pár ősz tincse kiszabadult a szigorúan megszorított kontyából.

– Elnézést, adom máris. – Nyögöm zavartan, és már fordulnék is a fűzős mama-cipők felé. Ekkor a néni szemöldöke az egekbe szökik, és pergamenszerű bőre enyhén kivörösödik.

– Az lesz! Amit épp a kezében szorongat! – Hadonászik remegő karokkal.

Rámeredek az én famme fatale-om lábbelijére. Lassan áthatja a púderillatú esték hangulatát a sör és az izzadt lábak szaga. Még egyszer végigsimítom ujjaimmal a fényes lakkot. A csillogó pultra helyezem a kecses cipellőt. Kicsit gondolkozom, majd a néni felé tolom.

– Itt is van, további szép estét! – nyöszörgöm, majd figyelem, ahogy kisétál visszeres lábakon az én vörös csodám az életemből...